

Vedr. Finn Bentzen-sagen

Dommen vedr. retssagen "Sams bo mod Finn Bentzen" er i skrivende stund stadig ikke kommet, og nu kan jeg ikke vente længere med at få sendt bladet i trykken. Men uanset hvad dommen går ud på, var retssagen i sig selv en tankevækkende begivenhed. Ifølge statsaut. revisor Vagn Noach – nok den der har sat mest grundigt ind i hele sagen – kan der ikke rejses tvivl om, at Finn Bentzens økonomiske rådgivning af Sam havde nedsat boets værdi med ca. 2,5 mill.kr. Han har sendt følgende indlæg til bladet og her skal det lige pointeres, at Sam var Martinus' faste støtte og økonomiske bidragyder gennem en hel menneskealder. (Ruth O.)

Af Vagn Noach

Til fordel for Finn vidnede fra Institutet Willy Küiper og Ole Therkelsen.

Man kan undre sig over de to herrers kendskab til Martinus lære.

Havde de søgt fakta havde de set følgende billede.

Sam blev født i 1912

Han startede sit firma i 1935   23 år gammel

Han købte Ternevej 5 i 1956   43 år gammel

I 1978 da han var 66 år gammel og havde drevet sin virksomhed som et privat firma i 35 år uden problemer, stiftede han på foranledning af Finn Bentzen et Anpartsselskab.

På daværende tidspunkt var Sam's indtjening meget høj efter datidens forhold. Hans årlige indkomst var på kr. 750.000 og til sammenligning kan jeg nævne, at min

årlige indkomst som statsautoriseret revisor og direktør for et stort revisionsfirma udgjorde kr. 250.000.

Årsagen til stiftelsen var skattetænkning.

Det første regnskab for Anpartsselskabet angiver en good-will på kr. 560.000, der på daværende tidspunkt var skattefri.

Hidtil havde Sam betalt skat til samfundet af sin store indkomst helt i overensstemmelse med Martinus lære.

Nu blev han involveret i skattetænkning. Sam stolede fuldt og helt på Mi's revisor og satte sig ikke ind i, hvad det var der foregik. Heri bestod hans fejl, som man kan kalde at være naiv.

Sam selv havde han et meget lille privatforbrug og brugte resten af sin store indkomst på at støtte Martinus og hans sag.

Naiviteten fortsatte. Da Sam var 79 år gammel foreslog Finn Bentzen, at hans ejendom blev solgt ind i selskabet. Sam havde ejet ejendommen som privat person i 35 år, og alle revisorer vidste, at det var det mest tåbelige, man på daværende tidspunkt kunne gøre: at sælge sin private ejendom ind i et selskab.

Her var der tale om rådgivning i modsat retning af skattetænkning.

Denne rådgivning kunne måske hænge sammen med, at Finn i 1991 var indtrådt i Anpartsselskabets bestyrelse og i 1993 var påbegyndt sin erhvervelse af anparter i Sam's selskab, hvor nu alle Sam's værdier var blevet samlet.

Sam som privat person ejede ikke mere noget, og hans indtægt bestod kun af den folkepension, han fik udbetalt fra det offentlige.

I 2004 da Sam var 92 år og indlagt på hospitalet, bekendtgjorde Finn, at det nu var ham der ejede Anpartsselskabet og dermed Sam's værdier.

Resten af historien kender de fleste.

For den kærlige og intelligente læser melder der sig følgende spørgsmål:

Hvorfor skulle Sam efter 35 års virksomhed i en alder af 66 år, der hvor andre bliver pensioneret, pludselig stifte et Anpartsselskab og indgå i en skattetænkning, der var i modstrid med Martinus lære?

Hvorfor skulle Sam's ejendom, i hans alder af 79 år og efter 35 år i privat eje, pludselig sælges ind i hans Anpartsselskab?

Hvorfor begyndte Finn at opkøbe Sam's anparter?

Martinusinstituttets forklaring i retssalen var den, at det var til Martinus sagens bedste, uden at de to vidner henholdsvis Willy og Ole kunne forklare, hvorledes det gik til, at Finn's erhvervelse af Sams værdier var det bedste for Martinus sagen.

Hvorfor det var til Martinus sagens bedste, at Finn erhvervede alle Sams værdier til en brøkdel af deres værdi og efterfølgende påførte Sam et tab på 2,5 million, må henstå i det uvisse, hvis ikke de to vidner kan finde en ny fornuftig forklaring.

Mit gæt er, at der var tale om en form for "snyd", som Martinus Institut åbenbart støttede.

Deres loyalitet lå ikke hos Sam, men hos Finn Bentzen, eller også var de så uintelligente, at de ikke anede eller forsøgte at sætte sig ind i, hvad der foregik.

Den der har læst Martinus værk kender hans holdning til "bedragere". Jeg citerer:

"Den humane Evne er jo en udviklet stærk Sympati for alt Levende. Men en saadan Sympatifølelse kan lige saavel være ulogisk som logisk. En ulogisk Sympatifølelse er det samme som det, vi i Livets Bog har udtrykt som „Tossegodhed". Tossegodhed er at understøtte eller hjælpe „Svindlere" og „Bedragere", der under en camoufleret Nød, Sygdom eller Elendighed søger at udnytte Mennesker med stor Sympatifølelse og saaledes uberettiget eller under falsk Foregivende søger at leve højt paa disses Gavnildhed. At understøtte saadanne Mennesker er det samme som at føre disse Mennesker i Fordærv. En saadan Sympatifølelse kan derfor ikke udtrykkes som „Kærlighed".

Hvis vi erstatter ordene "Nød, sygdom eller elendighed" med ordet "Pengebegærlighed" får vi Martinus advarsel mod personer, der forsøger at udnytte andre.

Det tjener Sam til ære, at da det først gik op for ham, at han var blevet udnyttet, gav han ikke op selv om hans alder nu var 92 år. Men da han søgte hjælp i Martinusinstituttet, fandt han ikke dér nogle "barmhjertige samaritanere".

Han måtte et andet sted hen for at finde dem..

Alkærlighedens tilblivelse

Universets grundtone alkærligheden, som i virkeligheden behersker alle foreteelser, er en verden, et element, der skjult er til stede for almenheden på samme måde, som lyset skjult er til stede for det blinde menneske.

Men ligesom lysets tilstedeværelse efterhånden igennem årtusinderne bevirkede synets tilblivelse hos de levende væsener, således bevirker universets grundtone eller alkærligheden alkærlighedsansens tilblivelse hos det levende væsen.

(Martinus i LB V stk. 1725)